

JSTE PŘIPRAVENI ZÁVODIT?

**BBC
TopGear**

**HRAJE
NEBEZPEČNOU HRU**

JON CLAYDON & TIM LAWLER

Top Gear – Stig hraje nebezpečnou hru

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.egmont.cz
www.albatrosmedia.cz

EGMONT
Publishing

Jon Claydon, Tim Lawler
Top Gear – Stig hraje nebezpečnou hru – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

***Série o Stigovi:
Stig hraje nebezpečnou hru***

Těšte se na

Stig znovu řídí

a další díly...

**STIG HRAJE
NEBEZPEČNOU HRU**

JON CLAYDON & TIM LAWLER

EGMONT

Věnováno Hope a Eve

„Krotký závodní řidič? Nenechte se zmást.

Není o nic krotší než počasí.“

Citát z přísně tajné zprávy MI5 pro premiéra

Bunsfold, Anglie

Bylo pozdě. Vzduch byl tak nehybný, že lidé venku mohli slyšet slabé bzučení telefonních drátů. Jenže venku nikdo nebyl.

Ticho narušil až americký chlapec, který se na horském kole vyřítil z lesa na opuštěnou silnici. Vedle něj běžel funicí pes.

Nalevo spatřil kameru, která jednou zaznamenala jeho otce, když překročil rychlost. Dávej si pozor, hochu, řekl tehdy. Příště budou měřit rychlost kolům.

Padla zelená. Chlapec se rozjel z kopce a minul kameru rychlostí pětatřicet kilometrů za hodinu. Kamera dvakrát zablikala. Je to jasné, pomyslel si chlapec. Někdo si s ní pohrál.

Už neviděl, jak se kamera otáčí a sleduje ho jako hmyzí oko na stopce. Ani si nevšiml, že ho její laserový pohled sleduje celou cestu až k poslednímu semaforu před Bunsfoldem.

Naproti zastavila černá dodávka. Tmavá okna, hučící výfuk a směšná espézetka: 8AD. Pes, špinavě hnědá fena s klikatým bílým bleskem na čele, udělal tři kroky k autu a zavrčel.

Chlapec už dávno tušil, že to sídlo na kopci potřebovalo prozkoumat, a jeho instinkt byl správný. Zlá technologie vypuš-

těná z toho místa nějak proměnila jeho rodiče v zombie civící na displej čtyřiaadvacet hodin denně. Musel vyvolat poplach.

Chlapec naslouchal hučícímu výfuku. Počkat, pomyslel si. To je osmiválcový motor nějakého sportáku. Ale kdo by dával takový motor do *dodávky*?

Oni.

Dveře dodávky se otevřely a vystoupila z nich jakási tmavá postava. Asi lidská, ale proboha... určitě přes dva metry vysoká. Tam, kde měly být oči, chlapec zahlédl dva červené světelné špendlíky.

Nejvyšší čas zmizet.

Chlapec a fena vyrazili přes křižovatku a řítili se k městu. Černá dodávka provedla perfektní otočku přes ruční brzdu a vyrazila za nimi.

To není dobré, pomyslel si chlapec. Tenhle chlápek umí řídit.

Rychle se potřeboval někam schovat a stromy za bezměsíčné noci byly jediná šance.

Zabočil doleva na prašnou cestu vedoucí do Bunsfoldského parku. Naplno teď... šestý, sedmý, osmý...

Nejvyšší rychlostní stupeň.

Chlapec slyšel, jak se k němu blíží hrozivé robotické bzučení. Černá dodávka za nimi nemohla, ale ta tmavá postava zjevně ano.

Otočil se a spatřil temnou siluetu, jak neslyšně běží rychlostí rodinného hatchbacku. Fena se zastavila, obrátila a vyceňila zuby, aby chlapec bránila.

„Ne! Ke mně, holka!“ vykřikl chlapec za jízdy. Nemohl zastavit. To, co po něm šlo, bylo něco opravdu ďábelského. Cítil to.

Najednou uslyšel hlasitý štěkot následovaný pronikavým zakňučením.

Ne!

Teď zůstal sám. Musel se dostat přes řeku.

Bzučení se znovu blížilo. Zastavil se. *Přemýšlej!*

Ta věc se vynořila mezi stromy a zlověstně k němu kráčela.

Chlapec ztuhl.

ŽUCH.

Zraněná fena se vyřítila z podrostu a srazila postavu na zem. Temná silueta zůstala ležet a fena s chlapcem vyrazili k mostu.

Řeka už byla na dohled. Vyčerpaná fena se zastavila na jejím břehu.

„A je to, holka,“ vyhekl Buster. „Ty ji přeplav, já přeskočím.“

Ale fena se rozhodně nikam nechystala. Byla odhodlaná bránit chlapcův útěk. Otočila se, aby čelila tomu, co bylo mezi stromy.

Chlapec zrychlil, odrazil se jako kaskadér a ladně přistál na zadním kole. Typické, pomyslel si. Jeho nejlepší trik zase nikdo neviděl.

Fena varovně zaštěkala. Pozdě.

Jakoby odnikud se vynořily dvě kovové paže a popadly jeho kolo za říditka. A zase tu bylo to bzučení, tentokrát však hlubší a hlasitější. Z přítmí se vyloupala ta samá tmavá postava.

Tyčila se nad chlapcem. Člověk? Duch? Zlobr? Těžko říct, když měla masku. Obvykle se hned tak něčeho nelekl, ale tahle věc...

Na černém hledí její přilby se rozběhla červená digitální písma. Ta věc o něm věděla úplně všechno:

JMÉNO... VIRGIL BUSTER MUSTANG... NAROZEN... SAN DIEGO V KALIFORNII... DO BRITÁNIE PŘIJEL ... 7. BŘEZNA... DO ŠKOLY CHODÍ... V BUNSFOLDU... KREVNÍ SKUPINA... NULA NEGATIVNÍ...

„Poslouchej, zrůdo,“ řekl chlapec vzdorně, „lidi vědí, že jsem tady. Můj táta už sem dokonce jede.“

Odpověděl mu proud písmen.

NESPRÁVNĚ. ON... TEĎ... HRAJE... POČÍTAČOVU ... HRU.

Postava namířila na chlapce kovový prst a vstřelila mu něco do krku.

NEMÁ RÁD... SVÉHO PÁCHNOUCÍHO UČITELE MATEMATIKY... HRUDKY V JOGURTU ... BRITSKÁ JÍDLA... MÁ RÁD... DVA DÍLY GRIFFINOVÝCH ZA SEBOU... SURFOVÁNÍ... ZÁVODY VE SJEZDU NA KOLE...

Svět kolem se zamlžil, ale proud údajů neustával.

TAJNĚ MILUJE... PRINCEZNU LEIU

Tak moment... jak tohle vůbec někdo mohl vědět?

„No, rozhodně bych neřekl, *miluje*,“ bránil se chlapec. „Uznává, jistě. Obdivuje, určitě. Ale... hele. Dej mi pokoj. Je mi teprve třináct...“

DVANÁCT LET... DESET MĚSÍCŮ... OSMNÁCT DNÍ... PŘESNĚ

„Když myslíš. Poslouchej, já nic neviděl. Nic neřeknu. Přísahám na holý pupík. Co ty na to? Nech mě jít. Zmizím rychleji než prd v továrně na větráky.“

Další zabzučení. Zdálo se, že zlověstný robot konečně našel, co hledal.

NEJVĚŠÍ HRŮZA... Z UPÍRŮ.

Ach ne. To ne.

Robot odhalil jedinou věc, která ho opravdu děsila. *Ale jak?*

Kolem černého hledí proletěla můra. Tmavá postava ji bleskově chytila do ruky. Podržela mrsckající se hmyz za křídlo přímo před Busterovým obličejem. Pak se její černé hledí pomalu změnilo v mrtvolně bledou tvář s prázdnými očními důlky, tmavě fialovými žilami a dvěma ostrými tesáky. Postava si vložila můru do úst a začala ji žvýkat. Její upíří tvář se usmála.

CHUTNÁ TO JAKO KUŘECÍ.

Přes hledí přeběhla další zpráva. Dost matoucí.

TAKŽE. KDE... JE... STIG?

„Nemám tušení,“ pokrčil rameny chlapec. „O tom jsem nikdy neslyšel. Ale na druhou stranu,“ pohlédl vzdorně na postavu, „i kdybych to věděl, neřekl bych ti to.“

TAK BUSTER LA VISTA, BEJBY.

Okolí na okamžik ozářil záblesk světla, pak nastala tma. Poslední, co Buster viděl, než omdlel, byly houpačky a kolotoč.

Doběhl až na hřiště. Tak blízko.

Vyčerpaná fena celou tu scénu sledovala přes řeku. Tiše zakňučela.

Postava se otočila a pomalu se vracela dokončit svou noční práci.

O tři měsíce později

Třemi věcmi si byl Sam Wheeler jistý.

Byl v téhle škole nový.

Jeho skříňka obsahovala obří kupu sena ve tvaru školní skříňky.

Někdo si z něj rozhodně dělal legraci.

To seno si do skříňky nedával. Ráno si do ní uložil jen knihy a cvičební úbor. Teď někdo skříňku vycpal jako tlusté obstarožní křeslo.

Potřeboval svou skříňku zpátky. Nabral tedy velkou náruč sena a zamířil ven. S plnýma rukama si mohl těžko otevřít, takže se otočil a zatlačil na dveře svým zadkem. Nebylo to zrovna důstojné, ale stejně se na něj nikdo nedíval.

O-ou.

Když se otočil, viděl před sebou zástup smějících se a ukazujících dětí. Sam nesnášel, když si na něj někdo ukazoval a smál se mu.

Poslali ho do výborné školy. Díky, mami a tati.

Nevšímej si jich, pomyslel si. A ať se stane cokoli, nezčervenej. Pozdě.

Sam se prodral k přeplněnému černému odpadkovému koši a nějakým zázrakem do něj nacpal většinu sena, které držel. Děti

seskupené kolem něj z ničeho nic utichly. Samovi se zdálo, že se ochladilo.

Za sebou uslyšel hluboký hlas.

„Hej, brejloune. Něco jsi tu zapomněl.“

Jak jinak. Na zemi zůstalo několik stébel sena.

To byla poslední kapka.

Otočil se. Dva velcí kluci ve stejných maskáčových bundách stáli o dost blíž než ostatní. Jeden byl vysoký a hubený, druhý byl menší, ale o dost silnější. Na hlavě měl tmavou kapuci. Poznával je. Byli to ti dva kluci, kteří ho probodávali pohledy, když ho ráno přivezl taťka.

Vybavila se mu poslední slova, která mu mamka řekla u snídani. „Hlavně se hned nedostaň do maléru.“

„Mami, je to první den. Přece bych...“

„Dělám si legraci!“ mamka se na něj usmála přes misku s ovesnou kaší. Co se přestěhovali do nového domku, stala se z ní máma-ochranitelka. „Proto jsme přece tady. Abys byl v bezpečí před maléry!“

Sam byl v nějakém maléru už od svých dvou let, kdy přišel na to, jak odbrzdit kočárek na vrcholku strmého kopce a plnou rychlostí ho sjet. To byla první z řady nehod spojených s kopci. Kvůli té poslední skončil chudák děda v nemocnici.

A tak Samovu mamku napadlo, že by se měli přestěhovat někam na rovinu. Jeho taťka se k tomu také přikláněl. No, spíše tomu byl nakloněný. Chápal závažnost celé situace. Jeho syn jezdil rychle z kopce dolů. Shodou okolností to samé platilo i pro

něj. Byl znuděný, znuděný životem ve velkém městě. Paní W to cítila stejně. Kam se poděla všechna legrace? Když tedy děda navrhl, aby se přestěhovali do malého ospalého města v Surrey, neznělo to moc slibně.

Děda byl však přesvědčivý. „Nenechte se zmást,“ řekl. „V Bunsfoldu se toho děje daleko víc, než se zdá. Většinou sice pod povrchem, ale přesto v Bunsfoldu.“ On to věděl. Už tam kdysi byl.

A tak se nechali přemluvit a přestěhovali se. Nová škola, nový začátek.

A nový zážitek. Dvě hodiny ve škole, dva surovci. Paráda, nováčku.

Otočil se a probodl své trýznitele pohledem. Ostatní děti zatajily dech. Tohle bude zábava.

Sam si povzdechl. Dobře, pojďme zjistit, co se děje. Nalevo stál kluk tak hubený, že by ve sprše musel nahánět kapky, aby se namočil, ale zato vysoký jako učitel. Napravo... kluk? Medvěd? Popelnice na kolečkách? Pod tou kapucí to šlo těžko poznat.

Sam potřeboval najít jejich slabiny. Všichni surovci je měli. Proto totiž začali šikanovat ostatní.

Zhluboka se nadechl.

„Takže vy jste ti vtipálci, co mi nacpali do skříňky seno?“

Ticho. Jen se na něj dívali. Bylo zřejmé, že se snažili vypadat hrozivě.

„Bylo to k popukání. Fakt. Dostali jste mě. Ale stačilo, ne?“

A pak se zpod kapuce toho silného kluka ozval hlas, který člověk slyší v upoutávkách na opravdu příšerné filmy.

„Možná jo. Možná ne.“

Postoupil kupředu s elegancí novorozeného hrocha, který zabloudil na kluzký břeh řeky, a řekl: „Cruiser parta si dělá, co chce. A zrovna teď... zrovna teď...“

Zdálo se, že mu došla slova. Jeho vyšší kamarád mu přispěchal na pomoc.

„A zrovna teď ti chceme ukázat naši proslulou bunsfoldskou pohostinnost.“

Cruiser parta! Sam samozřejmě četl o PT Cruiserovi, magnátovi počítačových her – zcela jistě jediném miliardáři v téhle vesnici. Slyšel, že jeho dítě chodí do téhle školy, ale přece to nemohl být jeden z těchhle klacků?

„Dej mu, Spoonere,“ řekl ten silnější z nich, otočil se a omylem svého vyčouhlého kamaráda praštil do lokte.

„Au!“ zakňoural Spooner. „Přímo do brnkavky!“

Několik dětí potlačilo chichot.

Tak tohle je *jeho* slabina, pomyslel si Sam. Jako nešikovný pošťák si tenhle brepta pod tlakem plete písmena. Chce říct „brňavka“, plácne „brnkavka“ a všechny rozesměje. A jakmile se lidé smějí, už se nebojí.

Rychle musel něco vymyslet. Zahleděl se zpátky na dlouhána.

„Spoonere. Jsi bystrý chlapík. Co že jsi?“

„Jsem chytrý blapík,“ odpověděl brepta. „Hej! To není fér!“

Tentokrát však žádné z dětí na hřišti nevydalo ani hlásku. Bylo jasné, že z těch dvou mají strach.

Náročné obecenstvo, pomyslel si Sam. Pokračoval však dál.

„Hlavu vzhůru, Spoonere. Vypadáš, jako by ti někdo rypálil vybník.“

A konečně se celé hřiště poddalo záchvatu smíchu.

Ten však odumřel ještě dřív, než pořádně začal.

Nastalé ticho prolomil až Spoonerův parták. „Radši se vzmuž, nováčku. Přichází Šéf.“

No, to je skvělé, pomyslel si Sam. Tahle chodící popelnice na kolečkách má šéfa?

Otočil se tam, kam zírali všichni ostatní.

***Sam Wheeler se setká se svým úhlavním nepřítelem
a nabídka ke smíru je odmítnuta***

V místě, kde hřiště přecházelo ve sportovní areál, se o říditka kola BMX opírala jakási postava a zírala na Sama.

Nikdo se nepohnul.

Postava najednou protočila kolo o 360 stupňů, nadzvedla jeho předek a na zadním kole se rozjela k Samovi. Zpátky na přední kolo dopadla asi dva centimetry od špiček jeho bot.

Sam byl ohromený. Takový trik se nepředváděl často ani na šampionátech. Kdo to byl? Tipoval tu postavu na vůdce Cruiser party.

Měla stejnou maskáčovou bundu jako ti dva, ale tak nějak jinou. Kapuci neměla úplně v obličejí, takže byla vidět kštice blond vlasů střižených docela žensky. Dlouhá ofina zakrývala skoro celé levé oko. Řasy byly tak dlouhé, že při mrkání málem vytvářely mírný vánek.

No teda, pomyslel si Sam. Tenhle kluk vypadá docela, no, jako holka. Ale každý má právo si vypadat, jak se mu líbí.

Šéf konečně promluvil s těmi dvěma klacky hlasem, který byl podezřele dívčí.

„Díky, pane Spoonere. Pohov, pane Hummere. Teď to tu převezmu já.“

Uf, pomyslel si Sam. Přece jen je to holka. Trochu se uvolnil.

Velká chyba.

„Pěkné kolo,“ řekl. Snažil se znít v pohodě. Ve skutečnosti to bylo skvělé kolo, takové, na kterém by z budoucnosti mohl přijet třináctiletý Terminátor. Řekl si ale, že zůstat v klidu je lepší nápad. Rozhodně lepší, než zařvat „páni“, což bylo jediné další slovo, které ho v tu chvíli napadlo.

Dívka slezla z kola a plíživě ho obešla jako kočka na lovu. Čím byla blíž, tím víc detailů si všímal. Pleť měla čistou jako zadní strana poštovní známky. Zuby se jí leskly jako prázdné stránky deníku. Její rty vypadaly krutě, ale i přesto v poměru se rty ostatních připomínaly rty nějaké celebrity. Nicméně přes veškerou jejich nádheru se zjevně neschylovalo k přátelské konverzaci.

Nikdo se nehýbal ani nemluvil.

Tahle holka, pomyslel si Sam, to tady má pod palcem.

Dívka náhle ožila a plavně přešla do laciného chování moderátora nějakého soutěžního pořadu. Dokonce se i falešně usmívala a v ruce držela imaginární mikrofon.

„Takže, holky a kluci, našemu dnešnímu soutěžícímu rozhodně nechybí pořádné charisma!“ Přejížděla po hřišti a každý náznak smíchu utišila pouhým pohledem. „Ti z vás, kteří chtějí hlasovat pro našeho nového velkohubého kamaráda, popadněte mobily, protože hlasování právě začalo!“

Nic než ticho.

„A... máme tady výsledky! Pojdme zjistit, kolik z vás hlasovalo pro našeho kamaráda, který má vlasy jako hipík.“ Její nos se teď téměř dotýkal Samova.

„Ach, jaká škoda. Žádný hlas, což je shodou okolností i počet lidí, kteří se v téhle škole stanou jeho přáteli. Rozumíte?“ Čekala. Nikdo nepromluvil. Zatvářila se spokojeně.

„Dobře.“

Kývla na Spoonera a pak směrem k cihlové kůlně. Její dva nohsledi v mžiku přistoupili k Samovi.

Sam zaťal ruce v pěst. Zaťal i zuby. Zaťal i pár dalších věcí, ale ty už necháme na vaší představivosti. Zavřel oči a...

Něco bylo špatně. Otevřel jedno oko a zjistil, že se nachází v půlkruhu dětí, s nímž ti tři jakoby kouzlem splynuli.

Přímo za ním stál muž s knírem. Sam ho neznal, ale nebylo tak těžké uhodnout jeho životní poslání.

Učitel promluvil sarkastickým tónem, jaký nejspíš používají učitelé vyučující budoucí učitele na učitelské škole.

„Předpokládám, že ty jsi ten nový žák.“

Sam přikývl.

„Budu to brát jako *ano, pane učiteli*,” řekl učitel. „Jsem Hornet,* zástupce ředitele. Vtipy o mém jménu jsou *přísně zakázány*, kdyby tě nějaký napadl. Jeden nebo dva vtipálci jich pár zkusili, ale věř mi, že po tom, co se jim stalo, už to nikdy nikdo v Bunsfoldské škole zkoušet nebude.“

„Já to určitě zkoušet nebudu, pane učiteli,” řekla Samova blondatá trýznitelka a s úsměvem se vynořila z davu. Učitel jí úsměv oplatil tím nejpříhlouplejším úšklebkem, jaký Sam kdy viděl.

* Hornet znamená anglicky sršeň (pozn red.).

„Dnes ráno je to tady jako v úle, pane učiteli,“ pokračovala.
„Co se děje?“

„Doufal jsem, že mi to řekne jeden z vás. Máte nějakou představu, proč se tady váš kamarád choval jako zvíře zahnané do kouta?“

„Já, pane učiteli? Ne, pane učiteli. A není to můj kamarád. Nikdy jsem ho neviděla.“

„A to seno na zemi? Ani k tomu mi nic neřekneš?“

„Zní to velmi poeticky, pane učiteli, ale bohužel ne.“

Učitel se na ni opět usmál, snad ještě víc slabošsky.

„Slečno Cruiserová, nemohu se dostatečně omluvit. Zdá se, že tento nový výtržník se má hodně co učit o tom, jak to na naší škole chodí. Postarám se o to, aby byl řádně potrestán.“

Takže vůdce té party opravdu byl Cruiserův potomek. To sedělo. Stejně tak i učitelovo nestydaté podlézání. Být dcerou miliardáře se v životě vyplácí.

„Díky, pane učiteli,“ odpověděla se sladkým úsměvem.

Ve chvíli, kdy chtěl Sam začít protestovat, zazvonilo.

Učitel Hornet se k němu otočil.

„Zítra se u mě hlas, budeš po škole. A jestli ještě jednou budeš obtěžovat slečnu Cruiserovou...“

Už podruhé to ráno Sam zčervenál – tentokrát z čiré nespravedlnosti té situace. Cruiserová se k němu přiloudala.

„Uvidíme se,“ zasyčela.

„Už se netěším,“ zašeptal si pro sebe Sam.

Bylo jedno, jak vypadala. S touhle holkou budou problémy.

Momentálně však musel být on ten, kdo natáhne ruku ke smíru. Cestou do třídy tedy dohnal Spoonera.

„No tak, kámo. Jen jsem si dělal srandu. Smázneme to, ne?“ a podal mu ruku.

Spooner ji ignoroval a mračil se na něj.

„Zapomeň, nováčku,“ řekl.

„Ty a já *nikdy* kebudeme namarádi.“

***Setkání s nezvykle vysokou Minnie,
brunátným nohsledem a trochou sýra***

Už při obědě se Sam cítil těžký jako truhla plná vzpomínek a nepotřebný jako vysloužilá klávesa z piana.

Myslel si, že tu situaci ráno zvládl celkem dobře, ale pořád s ním skoro nikdo nemluvil. Po příkazu od Cruiser party to ale nebylo tak překvapivé.

Při obědě se mu zdálo, že je v nějaké zóně bez přátel. Ostatní si dokonce přenášeli tácy k jiným stolům jako v nějakém starém vězeňském filmu, kde nikdo nechce sedět vedle práškače.

Jak tak seděl sám a nimral se v makaronech se sýrem, rozhodl se, že neexistuje osamělejší pocit, než když je člověk nový ve škole, kde se všichni znají, ale s ním nikdo nemluví. Ne, že by se ostatní moc bavili mezi sebou. Ještě nikdy neviděl tolik dětí s očima přilepenýma na displeje. Jít po chodbě bylo skoro jako hrát pinball, protože nikdo se nedíval, kam – au! Sam taky občas rád odpráskl v počítačové hře nějakou tu zabijáckou rostlinu nebo zombie vydru, ale tohle bylo šílené.

Jeden statečný bledý puberták sedící u sousedního stolu zvládl odlepit oči od svého tabletu na tak dlouho, aby mu položil otázku.

„Jo, ty jsi ten nový kluk,“ vykotal a červenýma očima mžoural ve slunečním světle. Pak se opatrně rozhlédl a zašeptal tu jedinou otázku, která ho napadla. „Tak co, jaké máš nejvyšší skóre?“

„Ehm... nejvyšší skóre v čem?“

Ten hubený kluk zamrkal ještě o něco víc a zatvářil se zmateně. „Cože? Přece v Xenonu, ne?“

„Promiň, o tom jsem nikdy neslyšel,“ řekl Sam.

Hubený kluk na něj civěl, jako by se mu právě přiznal, že každé ráno doma obětuje kozu a pak si z jejích vnitřností přichystá svačinu do školy.

„Tys ještě nehrál *Xenon*? Nekecej, kámo... to ne.“ Jeho soused umkl, nevěřícně kroutil hlavou a mrkal snad ještě víc.

V tu chvíli do jídelny vešel ten lidský odpadkový koš na kolečkách a jeho nenávistně vypadající vyhublý kamarád. Zlostně se rozhlíželi kolem sebe a hledali sebemenší náznak nedostatku respektu. Jakmile si všimli žáka, který mluvil se Samem, vrhli se k němu jako pár kreslených medvědů ženoucích se za čerstvě upečeným koláčem.

Bledý hráč se i se svou konzolí odporoučel. Spooner si sedl naproti Samovi, zatímco Hummer se vmáčkl vedle něj.

Mlčeli.

Sam taky mlčel.

Zírali na něj.

Sam pořád mlčel.

Hummer si začal čistit nehty, což už bylo opravdu třeba.

Nakonec Sam prolomil ticho jediným tématem, o kterém si myslel, že by v Bunsfoldské škole mohlo zabrat.

„Tak, hoši, jaké je vaše nejvyšší skóre?“

Žádná odpověď. Sam se zahleděl na Spoonera.

„Jo, jo, fakt z tebe jde strach. Ale mohl bys už na mě přestat zírat? Nebo mi vypálíš do obličeje díru.“

Brepta se nahnul vpřed a zíral na něj ještě usilovněji.

No dobrá, pomyslel si Sam. Je načase probrat si možnosti. Za a) se mohl sebrat a odejít, za b) je mohl zkusit zaujmout přátelským tlacháním, nebo je za c) mohl zkusit odpálkovat.

Rozhodl se pro možnost c).

„Tak jo. Co kdybyste se vy dva zvedli a nechali mě dojíst tyhle hnusné makarony se sýrem?“

„Jo?“ odpověděl Spooner. „A proč bychom to dělali?“

„No, zaprvé, protože jsi blbec. A za druhé... žádné ,za druhé‘ už není potřeba.“

Ten vyčouhlý nohsled se k němu hrozivě naklonil.

„Myslím, že zůstanu tam, kde jsem, díky,“ zašeptal s nosem skoro přitisknutým k Samovu. „Nás neodradíš.“

A přesně v ten okamžik Sam konečně spatřil první opravdovou lidskou bytost v celé Bunsfoldské škole.

Z druhého konce jídelny se k nim blížila nezvykle vysoká dívka s krátkými myšími vlasy. Sam si všiml, že se na něj dívá, protože byla kromě Spoonera a Hummera asi jediná, kdo neměl obličej zabořený do displeje.

Vysoká dívka promluvila na ty dva kreslené medvědy. „Hummere. Spoonere. Máte jít k Hornetovi do kabinetu. Hned.“

Ti dva surovci ve výcviku vypadali vyjeveně.

„Proč?“ zeptal se Hummer.

„Překvapivě se neobtěžoval mi to vysvětlit,“ odpověděla dívka.

„Myslím, že vím proč,“ ozval se Sam. „A rozhodně je to dobrá zpráva.“ Na chvíli se odmlčel. „Konečně se rozhodl, že vás oba pustí zpátky do lesa.“

Ti obří učňovští nohsledi si stoupli jako jeden muž. „Tak jo, nováčku. Je načase naučit tě –“ ale vysoká dívka opět zasáhla.

„Být vámi, tak se pohnu. Hornet vypadal dost nevrle.“

Usmála se na Hummera, který v reakci na to mírně zrudl.

Pak se oba nohsledi odšourali pryč.

„Páni. Díky,“ řekl Sam. „Hornet je chce *opravdu* vidět, že?“

„Nechce,“ odpověděla, a upřeně na něj zírала, jako by hledala nějaké vodítko. „Ale přišlo mi, že potřebuješ pomocnou ruku.“

„To je od tebe moc milé,“ řekl Sam. „Ale nebudeš ty potřebovat pomocnou ruku, až to ti dva zjistí?“

„O mě se nestrachuj,“ odpověděla dívka. Naklonila se blíž a pošeptala mu: „Mě hned tak něco nevyděsí.“

No teda, pomyslel si Sam. Takové holky se mu líbily. Dlouze a pořádně si svou novou kamarádku prohlédl.

Standardní školní uniforma. Krátké myší vlasy. Normální počet očních víček a ušních lalůček. Žádné jiné rysy, které by ji výrazně odlišovaly od ostatních dívek jejího věku. Kromě své výšky vypadala jako někdo, kdo by se mohl objevit v té nejnudnější svědecké výpovědi na světě. Ale ten den mu byla normalnost moc sympatická a dívka se mu hned zalíbila.

„Jsem Sam Wheeler. Nový kluk.“

„Mary-Ann Cooperová. Holka. Takže, nováčku, co máš rád?“

„Auta,“ řekl Sam. Nastala chvíle ticha, kdy dívka čekala, až bude pokračovat.

„No... a to je všechno?“ zeptala se nakonec.

„Jo,“ jednoznačně odpověděl Sam.

„Ale no tak,“ řekla dívka. „Určitě máš i něco jiného.“

Sam se soustředěně zamračil. „Hmm... dobře. Kola. Auta. Fotbal. Auta. Hranolky. Auta. Míval jsem rád obrovské masožravé dinosaury, ale teď už mě moc neberou. Co dál... už jsem říkal, že mám rád auta? Trochu hraní...“

„Ale Xenon jsi ještě nehrál?“ přerušila ho dívka. Bylo to spíš konstatování než otázka.

„Ne, Mary-Ann,“ přiznal Sam. „Jak jsi to...“

„Říkej mi Minnie,“ mávla rukou. „Všichni mi tak říkají.“

„Minnie Cooperová. To zní skvěle,“ řekl Sam se zářivým úsměvem. „Hodí se to k tobě.“

Dívka se na něj bezvýrazně dívala. Sam pokračoval.

„Mí přátelé mi říkají Wheels*.“

Bez odpovědi.

„Zkráceně Wheeler, chápeš.“

„No, zatím jsi to docela zvládl, Wheelsi. S těmi ‚třemi mušketýry‘. Celkem sis s nimi poradil. Ale měj se na pozoru,“ varovala. „Hummer a Spooner jsou pitomci, ale Cabriola Cruiserová je jiný oříšek.“

* Anglicky kola (pozn. red.).

„Cabriola Cruiserová?“ vyprskl Sam a poslal přes stůl salvu makaronů se sýrem. „Co je to za jméno?“

Vysoká dívka měla co dělat, aby se vyhnula jeho obědu, a neodpověděla.

„Jestli je to jméno vtip, tak nic nechápu,“ řekl Sam. „A jestli to není vtip, tak taky nic nechápu. A jak to, že se dcera miliardáře tahá s takovými lůzry, jako jsou Spooner a Hummer? Jsou jako den a noc, že?“

„Ne tak úplně,“ řekla Minnie. „Všichni jsou to rádoby surovci.“ Na chvíli bylo ticho. „Takže spíše jako den a den.“

A pak začalo zvonit. Sam si alespoň našel kamarádku. Asi. Ale příští hodina byla matika a jeho den se měl ještě zhoršit.

Poznáme chlapce bez křestního jména, Sam se někoho zastane a ucítíme první závan Kalhotáka Prdáka

Cestou do třídy se Sam podíval na hodinovou věž. Na vrcholku byla ozdobena korouhvičkou ve tvaru kohouta. Ptačí hlavu však cosi zakrývalo.

„Moment. Ten kohout má na hlavě kšiltovku?“ zeptal se.

„LA Dodgers*,“ potvrdila Minnie. „Dal ji tam jeden kluk z Ameriky. Nikdo ještě nepřišel na to, jak se mu to povedlo.“

„Ten kluk je asi dobrý, co?“

„Buster Mustang? Byl,“ řekla Minnie. A dál to nerozváděla.

Když konečně došli do matematické třídy, Sam a Minnie se posadili dvě řady od přední lavice. Nebylo to jeho oblíbené místo, ale zadní řadu už zabírali jeho noví přátelé z Cruiser party. Zdálo se rozumné držet se od nich trochu dál.

Zatímco si připravovali učebnice, přišoural se k nim malý bledý kluk se záplavou rozježených uhlově černých vlasů.

Sam si ho všiml už ráno na hřišti. Neměl obličej zabořený do herní konzole. Už to ho okamžitě odlišilo od ostatních. Místo toho strávil celou přestávku tím, že přecházel tam a zpátky po okraji sportovního hřiště. Byl hluboce zamyšlený a na tváři měl

* Profesionální baseballový tým z amerického Los Angeles (pozn. red.).

zmatený a trochu ukřivděný výraz, který mívají dospělí, když jim zamrzne počítač.

Kluk zaregistroval Minnie a zastavil se u její lavice. Lehce se červenal a přešlapoval z nohy na nohu, jako by sbíral odvahu promluvit.

Ale nakonec nic neřekl a odšoural se do zadní části učebny.

„Kdo to je?“ zeptal se Sam.

„Ale, to je Harrison,“ řekla Minnie. „Další tak trochu nováček. Je tady teprve pár měsíců. Přišel sem ve stejný den jako tvoje nejlepší kamarádka Cabriola Cruiserová, ale neudělal úplně ten samý dojem.“

„Chápu,“ přikývl Sam. „Jaké je jeho křestní jméno?“

„Netuším,“ pokrčila rameny Minnie. „Nikdo se ho nikdy nezeptal.“

„Třeba se jmenuje jenom Harrison,“ řekl Sam.

„Jako Megatron?“ opáčila Minnie.

„Chewbacca?“

„Rumplcimprcampr.“

„Jo, asi to tak bude,“ přikývl Sam a s náznakem úsměvu dodal: „Myslím, že se mu líbíš.“

„No,“ odpověděla Minnie bez sebemenšího náznaku úsměvu, „je to jen člověk. A ne zrovna nejchytrější. Minulé pololetí měl z každé písemky nejmíň bodů. Z matiky měl dokonce ‚nulu‘.“

„Nedostaneš bod aspoň za to, když správně napíšeš své jméno do rohu papíru?“ řekl Sam.

„Ne, když odmítneš napsat křestní jméno a napíšeš jen ‚Harrison‘.“

Oba potlačili smích. Minnie pokračovala: „Je trochu zvláštní. Slyšela jsem, že ho prý někdo viděl u staré letecké základny. Na trakaři měl obří vysavač a hromadu vycpaných zvířat.“

Sam jen otevřel a zase zavřel pusou. Neměl, co by na to řekl. Jelikož byl ale sám nový a nabídky na kamarádství se mu zrovna nehrnuly, bylo mu Harrisona trochu líto.

„Nemá žádné kámoše?“

„Ve škole ne. Mimo školu se myslím trochu bavil s tím Američanem. Ale když Buster Mustang zmizel, Harrison se docela uzavřel.“

V tu chvíli se dveře do třídy zabouchly a Sam „Wheels“ Wheeler poprvé spatřil dalšího – a asi největšího – ze zdánlivě nekonečné škály tyranů z Bunsfoldské školy.

Monstrózní – a smradlavý – učitel Rodius. Ošklivý, nevrlý a zničený vážnými problémy s vypouštěním tělesných plynů. Proslýchalo se, že na posledním učitelském večírku se trochu opil a se srdcervoucím nadšením se snažil vyprdět celou úvodní melodii *Pána času*.

Měli geometrii a Rodius se snažil, co mohl, aby se jeho nový žák cítil o dost menší. Dělal si legraci z jeho vlasů a měl jízlivé poznámky o jeho jméně. Ale Sam nebyl jediný, na koho si učitel zasedl. I další žáci museli vstávat z lavice, aby mohli být veřejně poníženi, a pak si zase sedali zpět.

Tohle není výuka, pomyslel si Sam. Tohle je třídní hra „na peška“.

Rodiusův seznam obětí měl *jednu* výjimku.

Cabriola Cruiserová se celou vyučovací hodinu houpala na židli v poslední lavici a dýchala filtrovaný vzduch přes plynovou masku. Pokaždé, když na ni ohavný Rodius promluvil, opakovaně kýval hlavou jako pejsek do auta, děšivě se usmíval a mnul si ruce, jako by se z nich snažil setřít horní vrstvu kůže.

Sama opět napadlo, že být miliardářovou dcerou se v životě opravdu vyplácí.

Konečně přišel čas na další specialitu prdícího polštářku v lidské podobě. Test přezdívaný „a zrovna, když jste si mysleli, že máte hodinu za sebou“.

„Teď pozor!“ zajčel Rodius. „Dnešní hodinu zakončíme individuálními otázkami *specificky vytvořenými* tak, aby odhalily skutečnou úroveň vašich matematických neznalostí. A vaše odpovědi rozhodnou o vašich pololetních známkách!“

Celá třída zaúpěla jako jeden muž, čímž vyvolala znepokojivě bublající reakci přímo z nejtemnějších zákoutí učitelovy zadnice.

„Zatímco budete čekat, než na vás přijde řada, každý z vás se bude věnovat vylepšování svého nejlepšího skóre. Vytáhněte tablety a připravte se!“

Cože, pomyslel si Sam. Snad se tu v hodinách matematiky nehrají počítačové hry? Není divu, že tohle místo připomíná blázinec.

„Wheelere!“ zařval Rodius. „Dávej pozor.“ Zhluboka se na-dechl.

„Pokud se n na druhou mínus n mínus devadesát rovná nule, a n na y je celé číslo, jaká bude záporná odmocnina...“

Sam naneštěstí přestal dávat pozor ve chvíli, kdy Rodius řekl „n“. Byl duchem nepřítomný a přemítal o řvaní motorů sportáku P1 od Ferrari a McLarenu.

Zadání otázky tyranizujícího učitele trvalo snad hodinu. Konečně to uzavřel triumfálním: „Jaké je tedy jediné prvočíslo, které může reprezentovat x krát c na druhou děleno y na třetí?“

Sam si zamyšleně promnul bradu. „Hmm. Myslím, že odpověď je... dvě!“ řekl s nadějí v hlase, jelikož to bylo jediné prvočíslo, které znal.

„ŠPATNĚ! ŠPATNĚ! ŠPATNĚ!“ zařval Rodius. Jeho řev byl zvláštní kombinací vzteku a triumfu. „Za pět!“

Už poněkolikáté ten den Sam cítil, že rudne. Otevřel ústa, aby něco řekl, ale Rodius pokračoval.

„A teď, hm, slečno Cruiserová. Mohu být tak smělý a navrhnout matematický problém i vám?“

„Ano, ano, ať to máme za sebou.“

„Děkuji, děkuji, děkuji. Tak tedy.“

Odmlčel se.

„Pokud na zídce stojí deset zelených lahví...“

Opět se odmlčel.

„A jedna z lahví spadne...“

Opět pauza, aby se ujistil, že Cabriola rozumí každému slovu této komplikované záhady.

„Kolik zelených lahví zůstane na zídce? Klidně si to promysli.“

„Devět,“ řekla Cabriola se znuděným výrazem.

„SPRÁVNĚ!“ zvolal Rodius nadšeně. „Jak působivé. Máš jedničku s hvězdičkou! Musím říct, že tady máme slibnou matematicku...“

V tu chvíli Minnie Cooperová vyskočila do své plné a značné výšky a vykřikla: „Tohle je opravdu SMĚŠNÉ.“

Ticho.

Rodius vypadal, že každou chvíli samovolně vybuchne.

Pak se k překvapení všech přítomných zvedl ten malý kluk známý pouze jako „Harrison“ a řekl první slova, která od něj kdy na Bunsfoldské škole slyšeli: „No. Myslím, že Cooperová jen chtěla říct, že... možná... ta otázka...“ Bohužel v tu chvíli mu slova zase došla.

Rodius vypadal, že brzy vzplane.

„Pokud byt jen NA VTEŘINU tvrdíš, že...“ Rozběhl se uličkou k Harrisonovi, přičemž celou třídu zamořil dalším nemilosrdným únikem plynu. „Harrison! A ty taky, Cooperová! ŘEDITELOVA PRACOVNA! HNED V PONDĚLÍ RÁNO!“

Sam si pomyslel, že musí říct aspoň něco. „Pane učiteli, ona vážně nic neudělala. Jen chtěla...“

„A TY TAKÉ, NOVÁČKU!“

To stačilo.

„Ano, pane učiteli,“ řekl Sam a měl co dělat, aby zůstal klidný. „Půjdu k panu řediteli. Řeknu mu, jak je jeho škola ovládnuta hloupou hrou, kterou můžou všichni hrát i při výuce.“

Teď už na něj zírali všichni jeho spolužáci. Sice mrkali jako disko koule, ale pořád byli celkem hroziví.

„A řeknu mu, že si myslím, že by měla být zakázána.“

Celá třída zděšeně vyjekla a panu R uniklo cosi připomínajícího zvuk vrzající pružiny.

Celá třída kromě Minnie a Harrisona se hromadně zvedla a posunula se o kousek blíž k Samovi.

Sama jen tak něco nevydělilo, ale teď se bál. Bylo to jako z filmu o zombíích. Jak se k němu smečka blížila, rozezněl se zvonek. Všichni se stáhli.

Prozatím.

***Sam a Minnie se baví o autech, dozvíme se
o závodu motokár a skončíme hudební chvílí napětí***

Zbytek Samova prvního dne proběhl jakžtakž v pohodě. Žádné další problémy s jeho trýzniteli, žádné další seno, ale na druhou stranu ani žádní noví přátelé.

Rozhodl se, že domů to vezme přes město. Po takovém dni si rozhodně zasloužil minimálně korneto. Možná i balíček citronových šumivých bonbonů. Možná obojí. Až tak na dně byl.

Bunsfold nebyl zrovna metropolí překypující životem. Ze všech stran ho obklopoval hustý dubový les, vedly z něj jen dvě silnice – jedna na východ a druhá na západ – a jediná železniční trať. Bunsfold byl izolovaný a podivně starodávný.

Sama napadlo, že kdyby dědova drahocenná vlaková souprava Hornby neměla jen stanici, ale i celé město, vypadala by pravděpodobně jako Bunsfold. Kamenný kostel s neuspořádanou změťí náhrobních kamenů, trafika, hračkářství, řeznictví, kde visely šňůry klobás, písečné hřiště s brankovými tyčemi, bahnitá říčka, na které – mezi plechovkami a převrácenými zrezavělými čluny – nervózně plavalo pár labutí. A po desáté večer ulice vyliďněné jako ve městě duchů. Jako kdyby děda uložil vlakovou soupravu přes noc na půdu.

Kopec za středem města lemovalo pár větších domů, ale jeden přímo vyčníval. Tyčil se nad městem jako opuštěný ústav, kde by leccakému zloduchovi všechno prošlo nebýt několika otravně zvědavých dětí.

Ne všechno tu ale bylo zastaralé. Měli tam měření rychlosti s kamerou. A docela hodně lidí civělo do displejů. Na autobusové zastávce se všichni dívali víc dolů než jeden na druhého. Celé to místo mělo atmosféru poklidného soustředění, což ve čtyři odpoledne nebylo přehnaně zvláštní, ale úplně normální taky ne.

Doma se Sam rozhodl hrát hrdinu. Nezmínil ani partu, ani školní trest, ani blížící se návštěvu ředitelny. Rodičům sdělil jen to, co vědět museli. Že jeho učitel matematiky smrdí jako trenky yettiho. Že se ve škole našlo i pár přátelských žáků. A přinejmenším jedna z nich byla dívka.

Rodiče ho stejně nevnímali, stejně jako všichni ostatní v tomhle šíleném městě. Sam se zašklebil, když si vzpomněl, že jeho rodiče pracovali ve výzkumné skupině, která vyvíjela novou počítačovou hru určenou pro dospělé i děti. Trochu peněz navíc, možnost poznat nové lidi. Skočili po tom. Zkouška začala dnes v poledne a oni už nebyli schopni tu hru odložit. Xenon. Samovi se udělalo trochu špatně.

Zdálo se, že za jediné odpoledne se mamka kvůli Xenonu vrátila do puberty. Oči měla pořád přilepené na displej. Táta se z práce také vrátil přilepený ke svému mobilu. Na chvilku se odtrhl, aby Sama pozdravil, a okamžitě se zase věnoval hře.

Když se blížila večere, jeho rodiče stále hráli. Samův tatka přeskakoval z nohy na nohu, jako kdyby dojit si na záchod vůbec nepřipadalo v úvahu. Jeho mamka se zmohla na tři slova: „Xenon. Promiň. Pizza.“ A dál se věnovala tukaní.

A tak Sam objednal pizzu. Doba doručení byla příšerná. Ani poslíček nebyl schopen odtrhnout oči od mobilu. Jen vrazil Samovi krabici do rukou a cosi zabručel.

Moje oblíbená, pomyslel si Sam, když se podíval dovnitř. Americká a studená.

To je teda město. Díky, rodiče.

Druhý školní den proběhl bez nehod a Samův školní trest nakonec nebyl nijak náročný. Učitel Hornet Sama posadil do učebny a odešel dozírat na fotbalový trénink s tím, že by Sam „měl přemýšlet o svých činech“. A jelikož Sam vlastně nevěděl, proč je vůbec po škole, moc věcí k přemýšlení neměl a nudil se. Když se otevřely dveře a v nich se objevila známá tvář, byl nadšený.

„Minnie!“ zvolal. „Ty jsi taky po škole?“

„Ne. Jen mě napadlo, že bys mohl chtít společnost. Buzz Raketák lidi rád zavírá na samotku.“

Sam ji pochopil.

„Hornet odsud opravdu vystřelil jak Raketák. Na hřiště a ještě dál.“

„Hezky,“ řekla Minnie. „Takže, když se ti tolik líbí auta, jaké je tvé nejoblíbenější?“

„Ferrari 250 GTO,“ řekl Sam bez váhání.

„Zajímavé. A nejmíň oblíbené?“

„Asi všechna odbytá rodinná auta, která mají i verzi s plátěnou střechou,“ odpověděl. A to mu připomnělo, co mu opravdu leželo na mysli. „Takže, jaký je příběh mé nové nejlepší kamarádky Cabrioly Cruiserové?“ zeptal se.

„No, klasický příběh bohaté holky,“ povzdechla si Minnie. „Nebezpečná. Nestálá. Ráda ovládá jiné. Zatraceně rychlá na motokárách. Mohla vyhrát trofej už ve svém prvním závodě, kdyby hlavní mechanik Simon Spooner dokázal vyřešit úplně jednoduchý elektrický problém.“

„O co šlo?“ zajímal se Sam.

„Špatná baterie,“ řekla Minnie vážně.

Sam se uchechtl, ale jen na chvíli.

„A co víš o jejím záhadném tátovi? Předpokládám, že to obrovské sídlo na kopci je jeho?“

„No jasně, sídlo na kopci neboli SNK, jak mu zkráceně říkáme. Domov PT Cruisera, pravděpodobně jediného miliardáře v celé téhle vesnici. Bydlí tam teprve od prosince, ale od chvíle, kdy se rozhodl, že ho dostaneme k Vánocům, věci v Bunsfoldu už nejsou, co bývaly.“

Čím víc toho Sam slyšel, tím míň se mu to líbilo.

„Měl bych si ve škole dávat pozor ještě na nějaké další žáky? Nebo jsou VŠICHNI pořád přilepení k displejům?“

„Tak nějak,“ řekla Minnie. „Měli by to tady přejmenovat na Bunsfoldské nejvyšší skóre.“

„A co ten Američan?“ zeptal se Sam.

„No, s *ním* to bylo něco jiného,“ řekla Minnie. „A...“ zvedla prst na znamení ticha. O pár vteřin později Sam z chodby uslyšel blížící se kroky. „Někdo jde,“ řekla. „Tak zatím.“

A vytratila se.

O pár vteřin později rozrazil dveře Hornet, zapískal na píšťalku a vyštěkl: „Tak, Wheelere, to bude pro dnešek stačit. Nevypadáš jako špatný mladík. Jen musíš zapracovat na svém chování, když jde o slečnu Cruiserovou. Bylo by opravdu smutné, kdyby její otec přehodnotil svůj *velmi* štedrý způsob chování. Takže být sebou, snažil bych se vylepšit svůj přístup. Najdi si nějaký koníček! Zdá se, že hodně dětí baví ta počítačová hra Xenon. Vynalezena přímo tady v Bunsfoldu. Zjisti si o ní něco. A nech se ostříhat.“

„Pokud by vám to nevadilo, pane učiteli, pak myslím, že –“

„Samozřejmě je tu ještě Bunsfold TT. Přespříští víkend. Už jsi někdy zkoušel motokáry?“

„Bunsfold TT, pane učiteli?“ zeptal se Sam.

„Poslední ze skvělých nápadů našeho miliardářského génia. Vysolil slušnou sumu, aby se z města mohla na jeden den stát závodní dráha. Velká peněžní výhra, účastnit se může každý. Bude tady spousta lidí. Zahraniční televize, mažoretky atakdále. Konečně budou o Bunsfoldu všichni vědět.“

„Počkejte, o Bunsfoldu se neví?“

Místo aby ho Hornet pokáral za drzost, odpověděl: „Nějakou dobu se o něm nevědělo. Mělo to souvislost s druhou světovou